

Sygn. akt II CZ 110/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku J. M.

przy uczestnictwie A. M.

o dział spadku i podział majątku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 lutego 2014 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 30 września 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy z powodu jej niedopuszczalności ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd ustalił, że postanowieniem z dnia 4 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w S. dokonał podziału majątku wspólnego i działu spadku po S. i S. małż. M. i m.in. zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania kwotę 79 765 zł tytułem dopłaty, płatną w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia. Apelację od tego postanowienia złożyli wnioskodawca i uczestnik postępowania, zaskarżając rozstrzygnięcie dotyczące dopłaty.

Wnioskodawca, który domagał się zaliczenia na poczet schedy uczestnika postępowania 126 000 zł z tytułu darowizny samochodu i pieniędzy zgromadzonych na książeczce mieszkaniowej, znoszącego dopłatę, podał w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 79 765 zł.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 r. oddalił obie apelacje. Zaskarżając to postanowienie w całości, pełnomocnik wnioskodawcy podał w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 165 736 zł.

Zdaniem Sądu wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona nieprawidłowo. Skarżący nie kwestionuje ani składu i wartości objętego podziałem majątku, ani sposobu jego podziału, nie godzi się jedynie z zasądzeniem na rzecz uczestnika postępowania 79 765 zł z tytułu dopłaty. W tej sytuacji zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem o wartości przedmiotu zaskarżenia decyduje wartość interesu, którego dotyczy wniesiony środek zaskarżenia. Skargę kasacyjną należało zatem odrzucić, albowiem rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 150 000 zł (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.).

W zażaleniu pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie art. 25 § 1, art. 519¹ § 4 pkt 4 i art. 398⁶ § 2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z wyrażanego w sprawie stanowiska skarżącego wynika jednoznacznie, że kwestionowanie przez niego wartości darowizn ma na celu doprowadzenie do zmiany orzeczenia dotyczącego dopłaty przez wykazanie, że na skutek zaliczenia darowizn w wysokości przyjmowanej przez skarżącego, nie będzie postaw do zasądzenia od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania spornej dopłaty. Błędne jest jednak przekonanie skarżącego, że wartość samych spornych w sprawie darowizn ma znaczenie dla ustalenia wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia, gdyż wartość tę wyznacza w sprawie – jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy – wysokość zasądzonej dopłaty, znacznie niższa niż określony w art. 519¹ § 1 pkt 4 k.p.c. próg dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawie, a nie wartość podlegających – zdaniem skarżącego – zaliczeniu darowizn. Jest tak dlatego, że o zaliczaniu darowizn w postępowaniu o dział spadku, co podkreśla się także w piśmiennictwie, sąd rozstrzyga w drodze przesłanki. Wspomniane zaliczenie ma wpływ na ustalenie sched, jakie w dziale spadku powinny przypaść poszczególnym spadkobiercom, względnie któremu spośród spadkobierców nic się już z działu spadku nie należy.

Reasumując, zarzut wydania zaskarżonego postanowienia z naruszeniem przytoczonych w zażaleniu przepisów prawa należało uznać za nieuzasadniony. Tego stanowiska nie podważają przytoczone w zażaleniu orzeczenia Sądu Najwyższego, albowiem zostały one wydane w innych okolicznościach sprawy. Nie ulega też wątpliwości, że dopuszczalne jest, niezależnie od sprawdzania wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanego w apelacji, weryfikowanie także oznaczonej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia (art. art. 368 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

Z przedstawionych powodów Sad Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).